

El deixondiment del sexe...

La Pubertat

pel Dr. Jesús Negro-Moré

De la poncella a la flor... del vagarós perfil sexual de la infantesa, a la floració d'un home o una dona. Heus ací el que representa la pubertat, el procés biològic més transcendental que es produeix en l'individu en les diverses fases del seu desenvolupament. És durant aquest procés que es dibuixa, amb trets inconfusibles, la figura, que abans no era més que un croquis; es revela el clixé que abans estava sols impressionat, i a semblança d'una fotografia, ja no serà possible d'esborrar ni afegir res a la impressió lumínica precedent.

És en aquest període que entren en l'escenari orgànic els personatges que hauran de representar els papers definitius de les funcions totes de l'individu, i no cal dir que la «mise en scène» d'aquests personatges estarà fortament influenciada per les condicions de cadascun d'ells i de l'estat de llurs interrelacions, coordinades o no. La trama de la vida anirà lligada en l'esdevenidor a les condicions de l'entrada en escena d'aquests nous personatges i de llurs característiques.

Pero l'entrada a la pubertat no és el començament de la trama. És, sencillament, un canvi d'escena, el pas, podem dir, del preludi a l'acte primer, per tal com entren uns personatges i en surten uns altres de menor importància, que fins aleshores no tenien més finalitat que distreure el públic, tot fent temps perquè els altres actors es caracteritzessin, i s'omplís la sala d'espectacles.

Més, l'èxit de l'obra no depèn sols dels personatges i de llurs característiques; depèn també de l'argument,

del decorat, del públic, de l'ambient, de l'època, etc., etc. Si coneixem aquests diversos elements, no ens serà difícil bastir l'obra i representar-la. En efecte: les **gonades** son el primer actor, la **hipòfisi** la primera actriu, la **tiroide**, les **suprarenals** i altres glàndules el cor; la **maduresa corporal**, el públic i el maquillatge dels actors; les altres **funcions orgàniques**, els maquinistes, acomodadors, etc.; l'**alta regulació nerviosa**, l'apuntador; l'**epífisi** i el **timus** els personatges que sols han servit per a fer temps i preparar l'espectacle, etc., etc.

Comentarem breument tots aquests elements.

Com ja dèiem en un article anterior en que glosàvem a grans trets el que és el sexe, l'infant és un nen o una nena ja des de molt abans de néixer. El període comprès entre el moment en què apunten les primeres diferències i l'eclosió de la pubertat, és destinat a la preparació d'aquest moment solemne. És durant tot aquest període que dominen l'escena els personatges als quals atribuïem el paper de fer temps en la nostra semblança.

El **timus**, aquesta glàndula misteriosa emplaçada dintre el pit, per davant dels pulmons i dels grans vasos que surten del cor, i l'**epífisi**, la més misteriosa de totes les glàndules, arribant adhuc en algun temps a creure-hi localitzada l'ànima humana, situada al cap, en el mateix del cervell, son els artífexs que es cuiden d'evitar el desenvolupament de les gonades, mentre van dirigint el bastiment de l'escenari. Són elles que presideixen el desenvolupament total de l'organisme, sobretot de l'esquelet: dipositen als ossos la suficient